

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 8475/15
05.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из ..., ..., ради поништаја решења туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, број 553-03-799/2014-10 од 15.12.2014. године, у предмету социјалне новчане накнаде, у правној ствари остваривања права на додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној 05.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Центра за социјални рад у Врању, број 55320-4274/2014 од 11.09.2013. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица.

У тужби поднетој Управном суду 09.02.2015. године, уређеној поднесцима примљеним у Суду 30.04. и 13.10.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је због тешке болести остао без породице и да живи сам у тешким условима, као и да

лечење траје од 2002. године. Истиче да су органи вештачења у спроведеном поступку погрешно утврдили да му не припада право на додатак за помоћ и негу другог лица. Сматра да му припада право на додатак за помоћ и негу другог лица, при чему је уз поднесак примљен у Суду 13.10.2015. године, доставио и извештај Стационарне здравствене установе од 11.08.2015. године. Предлаже да Суд уважи тужбу и омогући му остваривање предметног права.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити (“Службени гласник РС”, број 24/11), прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне животне потребе, а одредбом става 4. истог члана закона, прописано да се потреба за помоћи и негом другог лица утврђује на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању. Одредбом става 5. истог члана закона, прописано је да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана коме је услед телесног оштећења, оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом 0.05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољења основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи, облачи или да одржава личну хигијену без помоћи другог лица.

Према одредби члана 101. Закона о социјалној заштити, оцену неспособности за рад, потребе за помоћи и негом другог лица и постојање и степен телесног оштећења утврђују органи вештачења образовани по прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган након цитирања одредбе члана 92. став 1, 4. и 5. Закона о социјалној заштити, нашао да је у поступку по захтеву странке првостепени орган прибавио налаз, оцену и мишљење првостепеног органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, бр. 5438 05 од 26.07.2013. године, којим је на основу прегледа од стране првостепеног органа вештачења и медицинске документације у списима предмета, утврђено да код именованог не постоји телесно оштећење према важећем Правилнику о утврђивању телесних оштећења и да не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, због чега је на основу тако утврђеног чињеничног стања,

првостепени орган закључио да нису испуњени услови за признавање права на додатак из члана 92. наведеног закона. У образложењу оспореног решења се наводи да је у поступку по жалби прибављен налаз, оцена и мишљење другостепеног органа вештачења, бр. 783 од 02.12.2014. године, којим је на основу увида у медицинску документацију у списима предмета, утврђено да код жалиоца не постоји телесно оштећење према важећем Правилнику о утврђивању телесних оштећења и да не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, имајући у виду његово здравствено стање утврђено при прегледу пред органом вештачења у првостепеном поступку, а које је наведено у образложењу оспореног решења, при чему је вештачење извршено према Правилнику о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање (“Службени гласник РС”, број 59/08 и 75/08). Како је утврђено да жалилац не испуњава услове из члана 92. Закона о социјалној заштити, јер код њега не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, то је према налажењу туженог органа, првостепени орган правилно поступио када је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења. Због наведених разлога, тужени орган је применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о социјалној заштити, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, када је тим решењем одбијена његова жалба изјављена против решења првостепеног органа од 11.09.2013. године. Ово због тога што је, према оцини Суда, правилно налажење туженог органа да је у спроведеном поступку утврђено да нису испуњени услови за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, прописани одредбом члана 92. Закона о социјалној заштити, с обзиром да се орган вештачења у другостепеном поступку, налазом, мишљењем и оценом, бр. 783 од 02.12.2014. године, сложио са налазом, мишљењем и оценом органа вештачења у првостепеном поступку, бр. 5438 05 од 26.07.2013. године, код кога је тужилац прегледан 26.07.2013. године, да код тужиоца не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица. Због наведених разлога, према налажењу Суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца.

Нису од значаја за другачију оцелу законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да су органи вештачења у спроведеном поступку погрешно утврдили да му не припада право на додатак за помоћ и негу другог лица. Ово због тога што су налази, оцине и мишљења органа вештачења у спроведеном поступку међусобно сагласни и дати од стране надлежних органа вештачења, образованих по прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање, у смислу одредбе члана 101. Закона о социјалној заштити, а којима су се надлежни органи вештачења, на основу непосредног прегледа тужиоца код органа вештачења у првостепеном поступку и медицинске документације означене у наведеним налазима, изјаснили да код тужиоца не постоји потреба за помоћи и негом другог лица.

Исто тако нису од значаја за другачију оцелу законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује на извештај лекара специјалисте од 11.08.2015. године, који је приложен уз поднесак примљен у Суду 13.10.2015. године. Ово због тога што, према налажењу Суда, наведени специјалистички извештај није могао бити цењен од стране органа вештачења у спроведеном

поступку, с обзиром да наведени специјалистички извештај потиче од 11.08.2015. године, односно издат је након датог налаза, оцене и мишљења органа вештачења у другостепеном поступку, бр. 783 од 02.12.2014. године, као и након доношења оспореног решења 15.12.2014. године.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Разматрајући предлог тужбе да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за поништај оспореног решења, а тиме ни за могућност да Суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена Суда да оспорени управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.05.2017. године, II-3 У. 8475/15

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СТБ/РР